

Hồi 19**KHÔNG MUỐN HẸ LUY PHẢI DỪNG KẾ
TRONG ĐIỀU RỦI VẪN CÓ ĐIỀU MAY**

Cờ tiếng gầm thét không còn đủ dư âm lọt vào tai, nữ nhân nọ nhìn Cơ Thạch bằng ánh mắt kỳ quái;

- Hóa ra người dùng kế...

Toàn thân tuy đang lúc cạn kiệt nhưng Cơ Thạch vẫn tinh quái đưa một ngón tay lên môi:

- Suyt? Hà tử tử đừng lớn tiếng. Lão chưa dễ dàng bỏ qua như Hà tử tử lắm tướng.

Lo sợ đến thất thần, nữ nhân nọ bất giác đưa Cơ Thạch lùi sâu hơn nữa vào động khẩu vừa tìm thấy.

Thấy Cơ Thạch bước đi khó khăn, nữ nhân nọ nghi ngại thì thào:

- Nội thương của người trầm trọng lắm sao?

Hít một hơi dài Cơ Thạch đáp nhỏ:

- Không phải như Hà tử tử nghĩ. Chỉ là do đôi chân đệ không bình thường như mọi người.

Như không muốn nữ nhân nọ đề cập thêm nữa về tung tích, Cơ Thạch vừa tìm chỗ ngồi nghỉ chân vừa hỏi:

- Hà tử tử xuất hiện thật đúng lúc. Hà tử tử đến lâu chưa?

Nữ nhân lắc đầu:

- Ta đang trên đường tìm kiếm tung tích Tạ Linh Oai bất ngờ phát hiện người của các phái lũ lượt dời đi. Ta vội chạy đến với ý định tìm hiểu nguyên do, tiếng quát tháo giữa người và lão làm ta động tâm. Và nếu lão không gọi tên người có lẽ ta không nhận ra và cũng không kịp thời tiếp trợ.

Với sắc thái nghi ngờ, nữ nhân lại hỏi:

- Lão là ai? Có oán thù gì với người? Công phu của lão dường như rất kỳ lạ, ta chưa hề nghe nói đến?

Cơ Thạch như muốn lẩn tránh câu trả lời nên cứ thản nhiên mỉm cười:

- Cũng may có Hà tử tử xuất hiện kịp lúc. Hà tử tử tìm Tạ Linh Oai phải chăng là vì Gia Cát tiên sinh?

Quả nhiên nữ nhân nọ do phải đáp lại câu hỏi của Cơ Thạch nên không để ý là Cơ Thạch vẫn chưa đáp lời:

- Đúng vậy! Như người đã biết Gia Cát tiên sinh bị Tà Linh Oai giam giữ?

Cơ Thạch gật đầu:

- Trợ thủ của Tà Linh Oai là Khổng Dung có vô tình để lộ việc này. Nhưng dường như Gia Cát tiên sinh không bị giam giữ ở Hoài Giang.

Nữ nhân nọ kêu:

- Không ở Hoài Giang thì ở đâu?

Tiếng kêu của nữ nhân khá lớn khiến Cơ Thạch lo sợ.

Đưa mắt nhìn ra ngoài động khẩu, Cơ Thạch thì thào:

- Chúng ta nếu cứ ẩn thân ở đây e không phải thượng sách.

Nữ nhân nọ hoang mang:

- Nãy giờ ta vẫn luôn ngưng thần nghe ngóng, giả như lão có đến nhất định sẽ bị ta phát hiện.

Cơ Thạch lắc đầu:

- Hà tử tử đừng quá xem thường lão. Đệ có ý này, hy vọng tử tử thuận theo.

Nhìn Cơ Thạch, nữ nhân bảo:

- Đã lâu mới gặp lại như người đã thay đổi nhiều. Tâm cơ cũng...

Cơ Thạch cười nhẹ:

- Tử tử muốn nói đệ rất xảo quyết?

Nữ nhân thở dài:

- Không đến nỗi như thế nhưng mưu ma kế quỷ thì không ai bằng.

Cơ Thạch trầm giọng:

- Lòng người luôn khó lường, đệ cô thân độc lực nếu không vận dụng tâm cơ là tự chuốc họa.

Nữ nhân nọ thờ người:

- Người vẫn nghi kỵ mọi người như sáu năm trước đã có?

Chực nhớ đến lời khuyên của Vô Lượng đạo trưởng, Cơ Thạch thở ra nhẹ nhẹ:

- Phần nào thì vẫn còn. Nhưng tử tử chớ quá bận tâm, sau lần đó khiến tử tử và Gia Cát tiên sinh phải giận dữ bỏ đi, đệ đã biết cân nhắc. Dẫu sao tin người thì nên tin nhưng phòng người không thể không phòng.

Cười lạt nữ nhân nọ chợt hỏi:

- Người vừa bảo người đang có một chủ ý là ý gì?

Dù biết những lời nói vừa rồi có phần nào xúc phạm đến nữ nhân nọ nhưng Cơ Thạch vẫn nói:

- Cách nơi này không xa đệ biết có một cốc khẩu khá kín đáo có thể tạm ẩn thân. Đệ nghĩ, chúng ta hãy phân khai.

- Phân khai? Không lẽ người không muốn ta giúp người xem qua thương thế?

Cơ Thạch mỉm cười:

- Chỉ là tạm phân khai thôi. Đệ sẽ tự đi theo hướng đông, tỷ tỷ đi về hướng tây, chúng ta sẽ gặp lại tại cốc khẩu đệ vừa nói.

Nữ nhân nọ lo ngại:

- Nếu lão kia vẫn còn quanh quẩn gần đây, hành động theo người phải chẳng quá mạo hiểm?

Cơ Thạch thu nụ cười về:

- Tuy có mạo hiểm nhưng nếu thành sự vẫn được an toàn hơn là cứ ẩn nơi này đầy bất trắc. Huống chi, việc phân khai này có thể gọi là kế giương đông kích tây, nhất định sẽ lừa được lão.

Bị Cơ Thạch thuyết phục, nữ nhân nọ bảo:

- Cốc khẩu đó nằm ở đâu? Làm thế nào tìm đúng cốc khẩu để chúng ta không bị thất lạc?

Cơ Thạch đáp:

- Nếu đi theo phía tây tỷ tỷ chỉ cần đi hơn nửa dặm sẽ nhìn thấy cốc khẩu. Ngay bên ngoài cốc khẩu có một gốc đại thụ thật to, tỷ tỷ không phải lo thất lạc.

- Còn người?

Cơ Thạch lại mỉm cười:

- Khi chọn hướng đông, đệ cũng nghĩ đến việc đi lại khó khăn của đệ. Tuy nhiên, do sơn đạo có nhiều lối tắt bí ẩn, rồi tỷ tỷ sẽ thấy đệ đến trước tỷ tỷ.

Nữ nhân nọ yên tâm:

- Được rồi! Chỉ là hơn nửa dặm. Dù đường đi hiểm trở cũng không đến một tuần trà là ta sẽ đến đó. Ta đi trước hay người đi trước?

Cơ Thạch vẫn cười:

- Cốc khẩu đó đệ đã từng đến nên thông thạo lối đi hơn tỷ tỷ. Tỷ tỷ đi trước vẫn đến chậm hơn đệ một bước.

Nữ nhân nọ có phần hậm hực:

- Người đừng quá xem thường ta. Bất luận thế nào ta vẫn đến trước người. Cứ chờ xem sẽ rõ.

Vút!

Ngay khi nữ nhân nọ lao ra khỏi động khẩu, Cơ Thạch như không thể kiềm nén được nữa bồng ôm ngực và thổ ra hai búng huyết.

Nhìn máu thổ ra vẫn tươi hồng, không phải máu bầm đen như người bị nội thương trầm trọng thường vẫn thổ ra, Cơ Thạch rung động và biến đổi thần sắc.

Cố gượng đứng lên, sau khi ném vài nắm cát vào chỗ huyết vừa thổ ra, Cơ Thạch vội vàng bước ra khỏi động khẩu.

Hơn hai tuần trà sau, độ nửa canh giờ nữ nhân nọ bất chợt từ bên ngoài lao thốc vào động khẩu với tiếng kêu giận dữ:

- Cơ Thạch, người...

Phát hiện trong động khẩu không hề có bóng dáng của bất kỳ ai, nữ nhân nọ ngừng ngay tiếng kêu.

Thay vào đó nàng giận dữ lao ra lời và hướng ánh mắt nhìn về hướng động, là hướng đáng lý Cơ Thạch phải đi theo đó để đến cốc khẩu.

Trong cơn giận dữ nàng lẩm bẩm:

- Người vẫn nghi kỵ ta! Tại sao? Nếu biết đây là thái độ của người đền đáp lại ân cứu mạng, chẳng thà ta cứ để lão quỷ kia giết người còn hơn. Hừ! Lại còn lừa ta bảo ta phải đến một nơi không hề tồn tại.

Không buồn nghĩ đến việc đuổi theo và tìm kiếm Cơ Thạch nữa, nàng lững thững bỏ đi.

Vừa đi được ít bước, với sắc mặt uất ức và có phần buồn phiền, nàng dừng lại. Sau một lúc lưỡng lự, nàng chậm chậm quay đầu nhìn lại một lần nữa động khẩu, nơi nàng và Cơ Thạch chỉ mới lúc nãy thôi đã có dịp gặp lại sau sáu năm xa cách.

Ánh mắt nhìn của nàng vì là ánh mắt nhìn hoài niệm nên nàng nhìn thấy không sót bất kỳ chi tiết nào.

Đương nhiên nàng phải nhìn thấy một lớp cát, đáng nghi không hiểu tại sao lại có quá nhiều ở ngay chỗ khi nãy Cơ Thạch đã ngồi.

Nghi hoặc, nàng lao trở lại động khẩu thật nhanh.

Vừa mới dùng mũi chân sủi vào lớp cát nàng thất thanh:

- Máu? Không lẽ đây là máu của hắc? Lão quỷ đã quay lại và đã hạ thủ?

Đang kêu, cảm thấy điều đang lo sợ như chưa được đúng lắm nàng ngừng lời. Thay vào đó nàng vừa ngồi xuống cạnh lớp cát vừa lẩm bẩm:

- Lão quỷ cần gì phải giấu đi hành vi độc ác của lão? Vả lại, nếu hắc thật sự đã bị sát hại, thi thể của hắc đâu?

Đột nhiên nàng đứng lên với hai mắt bỗng đỏ hoe:

- Sao người giấu ta? Sao người không cho ta biết thương thế của người rất trầm trọng? Người lừa ta, để khi ta đi khỏi, người âm thầm đi tìm cái chết lặng lẽ cho riêng người? Cơ Thạch! Người có biết người làm như thế càng khiến ta giận người không? Tại sao vậy Cơ Thạch?

Vút!

Nàng bỏ đi, không bao lâu một bóng nhân ảnh khác bỗng xuất hiện ngay bên trong động khẩu.

Dùng chân hất bay lớp cát, nhân vật này vừa nhìn dấu huyết tích còn đọng lại vừa nở một nụ cười âm trầm:

- Hay lắm! Công phu của ta đã đạt được chín thành. Người không chết mới là lạ. Ngược lại, đến người là kẻ có bản lĩnh như vậy còn phải chết, dưới gầm trời này còn ai là đối thủ của ta? Còn ai là đối thủ của Hồng Nhật Tán này? Khắc... khắc...

oOo

Đường dẫn đến Hoài Nam, Cơ Thạch lảo đảo bước đi với nhân dạng thật thảm nảo.

Ánh dương quang của tiết trời đang xuân vẫn thừa năng lực hành hạ Cơ Thạch.

Y phục dần ướt đẫm những mồ hôi đang tuôn thành sông. Và dù được lớp bụi mờ vừa bị gió xuân thổi tung lên bám vào y phục, làm cho y phục có phần nào sẽ khô, những dòng mồ hôi khác vẫn tiếp tục tuôn chảy khiến y phục lại phải ướt đẫm.

Uớt vì mồ hôi khô, vì bụi bám vào, những động thái này do cứ diễn đi diễn lại nhiều lần khiến y phục của Cơ Thạch càng lúc càng bẩn.

Cũng vậy, diện mạo của Cơ Thạch lúc này vì quá nhơ bẩn nên bất kỳ ai, dù đã từng quen biết, nếu bây giờ gặp lại cũng không thể nhận ra chàng.

Điều đó đang diễn ra.

Từ phía sau Cơ Thạch bỗng có nhiều bóng người hăm hở tiến bước.

Họ vừa đi vừa bàn luận:

- Khiêm huynh đệ tin được không, một Cơ Thạch sau sáu năm mất tích bỗng xuất hiện với thân thủ tuyệt phàm?

Được hỏi Khiêm Hạ đáp:

- Tại hạ không tin mà được sao? Chẳng phải chính huynh cùng đã nghe lệnh sư nói, Cơ Thạch chỉ một kiếm đã làm cho phương trượng Thiếu Lâm phái phải bị kiếm thương nặng nề, buộc phải lui ngay về Thiếu Thất Sơn sao?

Họ Trương nhếch môi:

- Trương mỗ nào dám nói là không tin! Nhưng thử nghĩ, đồng thời cũng luyện kiếm, chúng ta đã luyện tính đến nay ít nhiều gì cũng mười mười mấy năm. Lúc chúng ta đã vang danh giang hồ, Cơ tiểu tử đến một thức phòng thân cùng không có. Vậy mà chỉ sau sáu năm biệt tích, Cơ tiểu tử lại một kiếm đả thương một cao thủ vào hàng nhất đẳng. Phải chăng là quá phi lý đến không thể tin?

Một thanh âm của nữ nhân bỗng xen vào:

- Trương huynh sao quá xem thường Khoái Kiếm của y? Cao đồ xuất tự danh sư, muội thường nghe gia phụ nói lại, thử Cơ Vĩnh còn ngang dọc trên giang hồ, dường như người của các phái ít nhiều gì cũng đã từng bị Khoái Kiếm đả bại.

Trương Hoài hậm hực:

- Bạch cô nương như cố ý nhắc lại lần gia sư dùng Tán Xuyên Ngũ Vân Kiếm tỷ kiếm với Cơ Vĩnh?

Vị cô nương họ Bạch vội phân minh:

- Ta không có ý đó. Là ta muốn minh chứng cho Trương huynh thấy Khoái Kiếm nhất định có điểm lợi hại và các phái cho đến nay vẫn phải kiêng dè.

Một thanh âm của nữ nhân khác bỗng vang lên:

- Và người kiêng dè nhất trong bọn hậu bối chúng ta phải chăng chính là Bạch Cúc muội?

Cô nương họ Bạch kêu lên:

- Không sai! Nào có ai ngờ một tên thọt, như y lại có kiếm pháp nhanh đến vô lượng, và càng không thể ngờ y chính là hậu nhân của Khoái Kiếm?

Khiêm Hạ quay đầu:

- Bạch cô nương đã chạm trán với y rồi sao? Khả muội biết từ lúc nào, sao không cho ta là đại sư huynh của muội cùng biết?

Nữ nhân họ Khả cười nhẹ:

- Chuyện xấu hổ này, nếu không cùng là phận nữ nhi có lẽ Bạch Cúc muội sẽ mãi giữ kín trong lòng.

Trương Hoài háo hức:

- Bạch cô nương! Chuyện xảy ra như thế nào? Nếu cô nương đã thổ lộ cho Khả Tú Tú cô nương, ngại gì nữa mà không cho mọi người biết?

Bạch Cúc bối rối:

- Ta không nó đâu! Nếu muốn, Trương huynh cứ hỏi Khả tỷ tỷ.

Trương Hoài nghi hoặc:

- Ái chà! Nếu không phải ta hỏi, mà là do Vu Đỉnh hỏi, liệu cô nương có đẩy đưa như bây giờ không?

Khiêm Hạ bật cười:

- Đương nhiên là không rồi. Vì dù sao Vu Đỉnh cũng sắp gọi Bạch chưởng môn là nhạc phụ, có lý nào Bạch cô nương lại không nói ra?

Khả Tú Tú xen lời:

- Cũng may là Vu huynh đang phải miệt mài khổ luyện Ứng Trảo ở Không Động phái nên không có ở đây. Bằng không, Bạch Cúc muội nếu phải thố lộ thì cứ Vu lang, Vu đại ca mà thố lộ, vị tất muội đã được nghe.

Bạch Cúc đỏ mặt:

- Sao Khả tỷ tỷ nói xấu muội? Vậy còn chuyện giữa tỷ tỷ và Khiêm Hạ huynh thì sao? Muội đâu có đem chuyện đó ra đùa với tỷ tỷ?

Trương Hoài xoa tay:

- Được rồi, được rồi. Những chuyện nhi nữ thường tình do xin miễn cho mỗ khởi phải nghe. Hãy nói về Cơ tiểu tử xem nào?

Khả Tú Tú nói sau cái nguyệt dài:

- Nói thì nói, ở Giang Nam Bạch Cúc muội vì ngộ nhận, xem Cơ Thạch là kẻ cắp. Đến khi biết rõ là ngộ nhận, Cơ Thạch chỉ một kiếm làm cho Bạch Cúc muội phải rách ống tay áo vẫn không hay.

Ở phía trước, Cơ Thạch bỗng giật mình và điều đó làm cho bước chân Cơ Thạch càng thêm loạng choạng.

Nhận ra hiện trạng khác thường, ở phía sau Khiêm Hạ kêu:

- Người ở phía trước như đã bị nội thương? Y là ai và ai đã hạ thủ?

Bạch Cúc đưa mắt nhìn và có phần hốt hoảng:

- Là y? Cơ Thạch?

Trương Hoài giật mình:

- Bạch cô nương nhìn không sai chứ? Nếu là y ai đã đả thương y?

Bạch Cúc lại kêu:

- Như không phải. Người này không hề bị thọt chân, cho dù đang loạng choạng đi không vững.

Khả Tú Tú cũng nghi ngại:

- Trên tay y không có kiếm, chắc không phải Cơ Thạch.

Lo sợ, Cơ Thạch xiêu xiêu vẹo vẹo đi vào khu rừng vắng mịt mịt suốt con đường dẫn đến Hoài Nam.

Khả nghi, Trương Hoài lao đến:

- Huynh đài ở phía trước xin hãy chậm chân nào!

Vút!

Bọn Khiêm Ha, Bạch Cúc cùng chạy đến.

Biết càng bỏ chạy càng dễ bị nghi ngờ, Cơ Thạch dừng lại.

Chờ bọn Trương Hoài chạy đến, Cơ Thạch khàn khàn bảo:

- Vô duyên vô cớ sao chư vị như muốn ngăn lối tại hạ?

Tuy đã tránh nhìn Bạch Cúc nhưng Cơ Thạch vẫn sợ hãi thẳm khi nghe Khả Tú Tú lên tiếng:

- Bạch Cúc muội thử nhìn xem. Đừng quá hãi sợ trước một người đã mang thương thế khá nặng.

Cơ Thạch cố tình tỏ ra giận dữ:

- Chư vị nếu không nói rõ lý do ngăn cản tại hạ, xin thứ lỗi, tại hạ không thể chờ được.

Quyết liệt ngăn cản, để Bạch Cúc có đủ thời gian nhìn rõ diện mạo Cơ Thạch, Khiêm Hạ vờ mỉm cười:

- Mong huynh đài lượng thứ. Chẳng là vị cô nương họ Bạch đây đang muốn tìm một vị biểu huynh lâu nay thất lạc. Tại hạ biết ngăn huynh đài như thế này là không phải, nhưng...

Khả Tú Tú nôn nóng:

- Thế nào, Bạch Cúc?

Buộc phải đưa mắt nhìn Bạch Cúc, Cơ Thạch nhẹ nhõm khi trông thấy Bạch Cúc đang chậm chậm lắc đầu:

- Muội e rằng...

Đúng lúc đó, từ trong khu rừng bỗng có một tràng cười the thé vọng ra:

- Con ta. Kẻ nào đã bắt mất con ta? Ha... ha... ha...! Hãy trả lại đứa con bé bỏng cho ta? Ha... ha...

Vút!

Một nữ nhân với hình hài thật tởm lợm bỗng xuất hiện.

Cùng với hình hài đó, ánh mắt nửa đờ đẫn nửa hung dữ của nữ nhân làm cho cả Bạch Cúc lẫn Khả Tú Tú phải thất kinh sợ hãi.

Vốn đó là bản sắc của nữ nhi, Bạch Cúc vì quá lo sợ bỗng ôm chầm lấy Cơ Thạch:

- Ái! Ma... ma nữ!

Bị ôm bất ngờ Cơ Thạch vốn cạn kiệt chân lực phải bật ngã về phía sau.

Huỵch!

Cơ Thạch ngã Bạch Cúc cùng ngã và là ngã đè lên Cơ Thạch.

Lúc nhận ra cơ sự, Bạch Cúc càng thêm kinh hoảng vừa lồm cồm bò dậy vừa kêu lên:

- Sao người dám làm nhục ta?

Khả Tú Tú cũng đưa tay giúp Bạch Cúc đứng lên. Nàng nhìn Cơ Thạch vẫn nằm và thổ huyết lai láng:

- Y đã bị thương sắp chết rồi. Là do muội nhảy xổ vào y, nào phải y làm nhục muội?

Cũng nhận thấy rõ như vậy, Khiêm Hạ đột nhiên lôi tay Khả Tú Tú lùi xa:

- Mong huynh đài lượng thứ. Hóa ra chỉ là ngộ nhận. Không dám làm phiền huynh đài nữa. Cáo biệt!

Bị Khả Tú Tú cùng lôi đi, Bạch Cúc như nhận ra nàng đã trách lầm, cứ đưa mắt nhìn Cơ Thạch.

Lúc đó Cơ Thạch cũng đang nhìn Bạch Cúc, ánh mắt dù sắp lạc thần vẫn lóe lên tia nhìn tinh quái.

Ngờ ngợ, Bạch Cúc kêu:

- Ánh mắt của y, ánh mắt của y.

Lo sợ, Cơ Thạch thu ánh mắt về.

Vừa vặn lúc đó nữ nhân điên loạn bỗng nhảy chồm vào Cơ Thạch:

- Con ta! Hài nhi bé bỏng của ta. Ta tìm hài nhi biết bao cơ khổ, hài nhi có biết chăng?

Hai lượt bị nữ nhân ôm chầm, Cơ Thạch hốt hoảng kêu:

- Hài nhi nào... ọẹ...

Cơ Thạch định nói hài nhi nào của mẹ? Nhưng do bị thổ huyết, câu nói phải bị ngưng giữa chừng.

Bị tiếng kêu của Bạch Cúc gây nghi ngờ, Trương Hoài nhìn lại. Và do nhìn thấy thái độ của nữ nhân điên loạn, lại nghe câu nói ngưng giữa chừng của Cơ Thạch, Trương Hoài xua tay:

- Chỉ là một gã sắp chết và một mẹ thân mẫu điên loạn. Chúng ta đi thôi! Có lẽ vào lúc này Cơ tiểu tử đã đến tận Hoài Nam rồi không chừng.

Tuy bước đi nhưng chốc chốc Bạch Cúc vẫn quay đầu nhìn lại phía sau.

Và nàng nhìn thấy Cơ Thạch đang được nữ nhân điên loạn ẵm trên hai tay, đi luôn vào khu rừng dày đặc nơi có lẽ vẫn ẩn tàng những điều kỳ bí.

oOo